

BÀI DỰ THI

**Cuộc thi: “BÁC HỒ TRONG TRÁI TIM TÔI
(LẦN 4) NĂM 2025”**

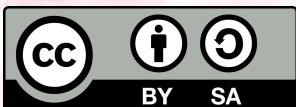
Thông tin

Bài dự thi: Cảm nhận về tác phẩm Nhật ký trong tù

Họ và tên: Võ Phạm Như Ý

Khoa: Quản trị Kinh doanh

Email: vpnhuy1708@gmail.com

Cảm nhận về tác phẩm Nhật ký trong tù © 2025 bởi Võ Phạm Như Ý
được cấp phép theo CC BY-SA 4.0.

MÃ BÀI DỰ THI
(Do Ban tổ chức ghi)

THÔNG TIN DỰ THI
CUỘC THI “BÁC HỒ TRONG TRÁI TIM TÔI (LẦN 4) NĂM 2025”

1. Thông tin bài dự thi của thí sinh

Hình thức:

- Bài viết cảm nhận
 Video clip
 Tranh vẽ

Tên sản phẩm dự thi: NHẬT KÝ TRONG TỪ

Thông tin tên cuốn sách, tác phẩm được phép lưu hành mà anh/chị/bạn/em được học/đọc của Chủ tịch Hồ Chí Minh hoặc của các tác giả khác viết về Người đã truyền cảm hứng, nâng cao nhận thức, định hướng anh/chị/bạn/em luôn học tập và làm theo tư tưởng, đạo đức, phong cách của Chủ tịch Hồ Chí Minh: Cuốn sách đã giúp tôi nhận thức sâu sắc về ý chí kiên cường, tinh thần lạc quan, tấm lòng yêu nước thương dân vô bờ bến và phong thái ung dung của Bác ngay cả trong hoàn cảnh khắc nghiệt nhất. Từ đó, tôi học được cách đối diện với khó khăn, thử thách trong cuộc sống, không ngừng vươn lên và giữ vững niềm tin vào những giá trị tốt đẹp. Đặc biệt, bài thơ "Nghe Tiếng Giã Gạo" và "Tự Khuyên Mình" đã giúp tôi hiểu rằng gian nan là quá trình rèn luyện để đạt được thành công

2. Thông tin của thí sinh dự thi

Họ và tên: Võ Phạm Như Ý

Chức vụ: Sinh viên

Ngày tháng năm sinh: 17/08/2005

Thư viện/Khoa/Trường: Khoa QTKD – Trường Đại học Nguyễn Tất Thành

Số điện thoại cá nhân: 0342033980

Địa chỉ email cá nhân: vpnhuy1708@gmail.com

BÀI DƯ THI

BÁC HỒ TRONG TRÁI TIM TÔI

Mỗi người trong chúng ta để có thể sống đúng với ước nguyện, có sự sống và tràn đầy niềm tin yêu vào ngày mai tươi sáng thì bên trong mỗi chúng ta đều được bảo vệ, nâng niu bởi một sức mạnh bền bỉ âm thầm nâng đỡ. Đã bao thế hệ trôi qua thì nó vẫn vậy, vẫn nồng nhiệt, vẫn lặng lẽ cháy trong tim ta. Một tình yêu đất nước, tình yêu con người chân thành từ tận trái tim sâu thẳm mỗi người. Tình cảm ấy không phải tự nhiên mà có được! Nó đã được truyền dạy, rục rịch mãnh liệt và đầy cảm hứng từ chính Bác Hồ kính yêu của chúng ta.

Và có lẽ, chưa bao giờ tôi cảm nhận được cái ánh sáng ấy của Người rõ ràng đến thế, cho tới khi tôi đọc tác phẩm “Nhật ký trong tù” – tập thơ được viết vào những ngày u tối nhất của cuộc đời Bác, nhưng hắt sáng lên một tinh thần, ý chí của lòng yêu nước từ tận đáy lòng của Người. Tuy khung cảnh lúc bấy giờ rất cùng cực, đầy khổ đau nhưng Bác chưa một lần than phiền về nó cả. Bác chỉ tiếc việc nước, việc dân chưa xong lại phận tù đầy oan ức nơi chốn này.

Đó không chỉ là thơ. Đó chính là sự nối tiếp lẽ sống, cốt cách của một người vì dân vì nước bỏ quên mình những tháng ngày gian lao tột cùng. Thế nhưng ý chí chưa từng nhụt phai, để rồi một mai ánh sáng của sự tự do lại chiếu đến Người rục rịch lên khát vọng của nước nhà. Tương chừng song sắt ấy sẽ kiềm hãm những con chữ vằn thơ của Người. Và rồi nó vẫn hiên ngang vượt lên, mang theo những tia hi vọng. Chủ tịch Hồ Chí Minh (19/05/1890 – 02/09/1969) không chỉ để lại cho dân tộc một nền độc lập quý giá mà còn để lại cho con dân ngàn đời di sản tinh thần sáng ngời ý chí tin yêu vào lẽ sống, quyền tự do, hạnh phúc. Một trong những giá trị đặc biệt mang đậm nét phong cách Hồ Chí Minh đó chính là tác phẩm “Nhật ký trong tù”, được viết trong những ngày tháng Bác bị cầm tù ở nơi đất khách.

Nhìn lại bối cảnh mà những bài thơ đó ra đời, tôi càng thêm khâm phục. Tháng 8 năm 1942, khi đó Bác là lãnh tụ của Mặt trận Việt Minh, vì để tìm kiếm hợp tác quân sự, tạo liên minh chống phát xít Nhật và muốn đồng thời kêu gọi quốc tế ủng hộ Việt Nam giành độc lập, Bác đã quyết định từ Cao Bằng sang Trung Quốc để liên lạc với chính phủ Tưởng Giới Thạch – bởi vì lúc đó chính quyền Trung Hoa Dân Quốc cũng đang chống Nhật và cầm quyền ở miền Nam Trung Quốc.

Khi Bác vừa đến Tĩnh Tây – một thị trấn biên giới thuộc tỉnh Quảng Tây, thì bị lính Quốc dân Đảng bắt giữ với lý do: “Không có giấy tờ tùy thân hợp lệ, có hành tung khả nghi, nghi là gián điệp Nhật.” Bị giam suốt hơn một năm trời đằng đằng, trải qua ba mươi nhà tù khác nhau – vô cùng khắc nghiệt. Những bữa cơm chẳng đủ lót dạ, quần áo không đủ ấm, giấc ngủ không ngon giấc. Một số hôm trời mưa, cơm ôi thiu, nước đục ngầu, đồ ăn chẳng có gia vị gì, còn bị cắt khẩu phần, tù nhân đói là người nhưng chẳng thể kêu la vì phận tù đầy, còn có người ngất lên ngất xuống hoặc thậm chí là chết ngay tại buồng giam vì đói đã nhiều ngày. Cơm không ra cơm, cháo chẳng ra cháo bởi vì đôi khi chúng chỉ là nắm gạo trộn chung với cát bị lính canh vớt xuống một cách không thương không tiếc.

Bác không than, trong những vần thơ Bác viết ra thì không lấy một câu làm than, Bác chỉ quan sát với tâm bình an, lặng lẽ viết những dòng thơ của riêng mình. Đã thế Bác còn phải chịu xiềng xích dưới chân trời buộc từng bước đi, tay bị trói, lưng phải mang nhiều hành lý

trong nhiều ngày sau mỗi lần di dời qua từng lần chuyển trại. Mặc gió, mặc con rét buốt Bác vẫn quan sát thiên nhiên, với ý niệm phong lưu không ràng buộc bởi thực tại đau khổ đó. Có khi phải đi đến hàng trăm kilômét trong một ngày trời, chân không giày, máu rỉ trong xiềng xích. Dọc đường đi, hề có tù nhân nào ngã sẽ bị đánh, bị đá cho đứng dậy. Có người còn chết ở dọc đường lại không có chỗ chôn, thế bọn lính đành mặc kệ. Thật phi thường biết bao, vừa đói, vừa rét, thân thể bị xiềng xích bởi cuộc sống hà khắc bủa vây, Bác vẫn đắm mình trong thơ, nhớ về thơ.

Có lẽ Bác chưa một lần xao nhãng, quên đi những bài thơ của mình. Nếu không có giấy, bút, Bác sẽ ghi nhớ nó trong đầu hoặc lén bọn lính canh và ghi chép lại. Bởi vì thời đó, ai đã bị tù đây sẽ bị cấm tuyệt đối việc tù nhân ghi chép. Nếu bị phát hiện sẽ bị đánh cho đến chết hoặc biệt giam. Bác Hồ của chúng ta chưa bao giờ để cảnh tù túng kìm hãm, ngăn cản lối sống tinh thần vượt khó của một con người đất Việt. Vì thế, Người tìm cách viết lại những bài thơ của mình bằng giấy thuốc lá, bìa hộp hoặc lá chuối khô và ngay cả mảnh vải trên người mình cũng có thể làm trang sách cho Bác viết lên. Có những đêm Bác không ngủ được, phải dùng tay viết lên gối để voi bớt đi những buồn chán của chính mình và cũng nhân lúc đó ghi nhớ bài thơ để sáng hôm sau ghi lại. Có khi... Bác ghi lại các vần thơ ấy bằng máu, bằng sự chịu đựng âm thầm. Về sau, khi được thả, Bác tự chép lại toàn bộ thành tập “Nhật ký trong tù” – khoảng 133 bài thơ chữ Hán.

Vào những ngày trời giá lạnh, đông tan, trong suốt thời gian cầm tù, Bác không chỉ chịu xiềng xích ngăn cản sự tự do của mình, chịu đói, chịu khát mà còn phải nhận lấy những cơn bệnh trầm trọng kéo dài. Những cơn sốt rét dai dẳng, bệnh kiết lỵ bủa vây khiến cơ thể Bác trở nên mệt mỏi rã rời, cơ thể run bần bật trong cái lạnh cắt da cắt thịt. Bàn chân sưng phù, rỉ máu do đi bộ hàng trăm kilômét và phải chịu đựng thời tiết khắc nghiệt.

Cái nơi chốn này, tù túng tăm tối bao trùm, lời hỏi han là một điều không bao giờ xảy ra, chỉ có thể nghe tiếng đánh, tiếng mắng rủa của quân lính Quốc dân Đảng. Dù không có thuốc men, sự chăm sóc của bất kỳ ai, Bác vẫn là Bác – mang tâm bình, ý an mà đối diện với nghịch cảnh đó.

Trớ trêu thay, một người phạm nước chưa xong lại phải quanh quẩn một nơi cô hiu, kẻ quạnh. Bản thân Người, Người cũng để mặc, chỉ mong một ngày trở về quê nhà lo việc nước việc dân. Người thương con dân mình đến thế, quên đi cả bản thân mình.

Trong những tháng ngày tưởng chừng chỉ có màn đêm trong ngục tù vây hãm, cùng với sự tuyệt vọng khôn nguôi, Bác vẫn làm thơ, viết thơ một cách ung dung. Vì Bác biết, đó là liều thuốc duy nhất chữa lành khoảng trống trong tâm hồn mình.

Có thể nói, xung quanh con người Bác đã tỏa ra vầng sáng của một nhân cách cao cả, với những phẩm chất cao đẹp, đáng quý của một người chiến sĩ cách mạng. Là một thi sĩ thực thụ, Người biến cảnh tù đầy thành cơ hội để rèn luyện tinh thần, bản lĩnh bất khuất cho mình. Để rồi một mai, Người sẽ vươn cánh bay cao với hy vọng mang lại sự bình yên cho đất nước mình. “Nhật ký trong tù” không chỉ ghi lại hành trình gian khổ, mà còn là bản anh hùng ca về ý chí, nghị lực và tình yêu thương vô bờ bến của Người.

Chính nhờ những vần thơ, con chữ đó – được viết trong hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy – tôi thêm hiểu sâu sắc về nghị lực phi thường và tấm lòng vĩ đại của vị lãnh tụ kính mến. Thêm

yêu Người bởi tấm lòng nhân ái, cốt cách nhân hậu và một phong thái ung dung đáng kính, để từ đó học tập và làm theo những giá trị cao đẹp mà Người để lại.

Trong cuộc sống này, chúng ta đôi khi phải đối mặt với những điều bất như ý, khiến con người ta dễ dàng chùn bước hoặc né tránh. Tôi cũng là một người như thế. Mỗi khi gặp vấn đề nan giải, tôi thường dừng lại rất lâu, hoặc thậm chí tìm cách trốn chạy. Nỗi lo sợ bản thân không làm tốt dần dà khiến tôi thụt lùi.

Thế nhưng, sâu thẳm trong thâm tâm, tôi vẫn khát khao sống như một bông hoa – không ngừng vươn lên, tỏa hương và phát triển để trở thành một người có ý chí cầu tiến. Trong hành trình tìm kiếm sức mạnh tinh thần ấy, tôi đã tìm về những vần thơ của Bác Hồ. Có người từng nói với tôi rằng, khi đối mặt với khổ đau, họ tìm thấy sự an yên trong những bài thơ của Người – và tôi cũng vậy.

Đỉnh điểm là khi tôi đọc bài thơ “Nghe tiếng giã gạo” – một tác phẩm đã làm tôi "sống lại" lần nữa, khiến tôi vừa cảm thương, vừa nhận được sự cổ vũ và lời khuyên quý báu:

Gạo đem vào giã, bao đau đớn,

Gạo giã xong rồi, trắng tựa bông.

Sống ở trên đời, người cũng vậy,

Gian nan rèn luyện mới thành công.

Khi đọc qua mỗi câu thơ, tôi thấy mình cuối cùng cũng tìm được lối về nhà. Bởi vì bản thân đã lầm đường, lạc lối quá lâu, và khi tìm được con đường ấy, trái tim tôi mới gỡ bỏ được khúc mắc bấy lâu nay. Tôi chợt nhận ra rằng, con người không tự nhiên mà giỏi bất cứ điều gì, họ phải học tập và trau dồi rất nhiều, phải rèn luyện ý chí của mình theo năm tháng để tiến bộ. Giống như lời Bác đã nói:

Gạo đem vào giã, bao đau đớn,

Gạo giã xong rồi, trắng tựa bông.

Bác ví con người ta như một hạt gạo – để có được hạt gạo trắng, thơm, ngon, ta phải chịu đựng nghịch cảnh, nỗi đau; để rồi ta tìm kiếm sự tinh khiết trong mọi khía cạnh. Và từ hình ảnh hạt gạo ấy, Bác cho tôi thấy một sự thật hiển nhiên: dù là sự vật hay con người, đều phải chịu sự gọt giũa, sự khắc nghiệt của cuộc đời. Chỉ khi ấy, ta mới có được sự tinh khiết – điều mà cuộc đời sẽ ban tặng cho những người biết cố gắng, biết vươn mình ra gió to sóng lớn để đứng vững trên đầu ngọn gió. Câu thơ “Gian nan rèn luyện mới thành công” cho tôi thấy rõ đây chính là quy luật của cuộc sống này. Tôi biết cuộc sống này không phải êm đềm mây trôi như những câu chuyện cổ tích, mà là một thực tại đòi hỏi ý chí kiên cường. Tôi nhận ra rằng, vất vả, gian khổ không phải là điều gì tồi tệ, mà nó chính là quá trình để chính mình tôi luyện trở nên mạnh mẽ. Khoảnh khắc khi tôi đọc được bài thơ này, tim tôi mới thồn thức nhận ra triết lý sống đáng trân trọng này.

Đọc và học thơ Bác, thì ai trong mỗi chúng ta đều rút ra được biết bao kinh nghiệm cuộc sống đáng quý, và từ đó chúng ta thấy được Bác là một người giản dị nhưng lại có trái tim cảm đời sâu sắc, hiểu sâu triết lý cuộc sống. Đó là những điều Bác đã đúc kết bề dày sau những năm hoạt động cách mạng cho dân, cho nước của mình. “Tự khuyên mình” cũng là một bài thơ

như thế. Trong một bản dịch mở rộng của bài, có cách diễn đạt khiến lòng tôi rung động đến nao người:

Ví không có cảnh đông tàn,

Thì đâu có cảnh huy hoàng ngày xuân.

Nghĩ mình trong bước gian truân,

Tai ương rèn luyện tinh thần thêm hăng.

Khi đọc qua bài thơ này, tôi hiểu được rằng để ngắm nhìn cảnh sắc rực rỡ, ấm áp của ngày xuân, mình buộc phải trải qua mùa đông giá rét. Đây vốn là quy luật tự nhiên được Bác Hồ kính mến của chúng ta lồng ghép, nhằm nhấn mạnh rằng khó khăn là điều không thể tránh khỏi trong cuộc đời. Nếu một người cứ mãi luyến tiếc hoặc từ bỏ chính mình trong cái mùa đông lạnh giá ấy, thì bản thân ta đừng mong cảnh ngày xuân huy hoàng sẽ đến. Hai câu thơ đầu không chỉ là một châm ngôn sâu sắc mà còn chính là lời dạy mà Bác muốn gửi gắm cho chính mình và cho con dân nước Việt muôn đời. “Đông tàn” chính là một phép ẩn dụ về cuộc sống tù ngục khắc nghiệt của Bác lúc bấy giờ. Cho dù có bao chông gai hay biển cố đi chăng nữa, Bác vẫn không khuất phục trước nghịch cảnh đó. Người tự nhắc mình và để lại lời nhắc cho hậu thế: “Nghĩ mình trong bước gian truân, / Tai ương rèn luyện tinh thần thêm hăng.” Bác viết những lời này như muốn nhấn nhủ rằng mỗi người đừng quá đắm chìm trong những ngày u tối, hãy xem đó như một cơ hội để rèn luyện ý chí, cốt cách của một người biết chịu thương, chịu khó. Dù mọi gian truân, trắc trở có ập đến, đừng vội buông bỏ, hãy nhìn về phía trước – nơi sắc trời rực sáng đang chờ đợi.

Khoảnh khắc ấy, tôi dường như nhìn nhận được những cay đắng mà Bác phải chịu đựng để có được độc lập, tự do, hạnh phúc cho dân tộc – không hề dễ dàng chút nào. Vậy mà nếu một người trẻ như tôi lại vô tình bỏ quên mình trong những ngày tháng trưởng thành, liệu có xứng đáng hay không? Những ngày đau khổ, mệt mỏi do cuộc đời mang lại, tôi lại tìm về thơ của Bác để cổ vũ ý chí của mình, để tự nhủ hãy bền bỉ và nhiệt huyết thêm một chút nữa thôi – mình sắp đến nơi cần đến rồi. Trong những năm tháng tuổi trẻ, tôi biết thất bại là điều không thể tránh khỏi. Thế nhưng tôi đã từng chững lại rất lâu vì không dám đi tiếp, sợ sẽ sai lầm nữa, sợ mình làm không được. Nhưng vị lãnh tụ của ta đã nói: “Ví không có cảnh đông tàn thì làm sao thấy được cảnh huy hoàng ngày xuân.” Đó là một chân lý cứu sống những người mãi không tìm thấy đường ra cho mình, không thoát khỏi vòng xoáy của đêm đen u ám – và đó cũng là ánh sáng dẫn lối cho họ, cũng như chính con người tôi.

Không chỉ kiên cường tôi luyện bản thân và với tinh thần lạc quan trước thiên nhiên, Bác Hồ còn cho tôi thấy bản lĩnh phi thường khác: đó là khả năng tự chủ hoàn toàn trước mọi hoàn cảnh và không bị dao động bởi những lời gièm pha, đánh giá sai lệch. Trong trón lao tù đầy rẫy những thách thức, ánh nhìn thiếu thiện ý, để mà tồn tại trong môi trường khắc nghiệt như thế thì sự mạnh mẽ chính là chìa khóa an toàn nhất. Sự thật tàn khốc, con người nghiệt ngã – nếu vì thế mà chấp nhận buông xuôi theo số phận thì chẳng khác gì sống mà như đã đánh mất con người thật mình lúc nào chẳng hay. Nhưng Người vẫn giữ được ý chí, tinh thần bất khuất và tâm hồn tự tại. Bác không để bất kỳ điều gì mà nghịch cảnh ấy mang lại lấy đi trái tim nồng nhiệt với đời, với thiên nhiên của mình. Bác tin vào chính mình, để mặc những điều không trọn vẹn kia. Bản lĩnh, sự vững vàng và tầm nhìn vượt lên trên mọi sự soi mói, đánh

giá sai lệch. Bài thơ Ngắm trăng (Vọng nguyệt) là tác phẩm thể hiện rõ, sâu sắc những điều như thế:

Trong tù không rượu cũng không hoa,

Cảnh đẹp đêm nay khó hững hờ.

Người ngắm trăng soi ngoài cửa sổ,

Trăng nhòm khe cửa ngắm nhà thơ.

Ở cái nơi mà người ta chỉ có thể nghĩ đến cái chết, tra tấn, khổ đau đang kiếm kẹp sự tự do của một con người, thế nhưng Bác vẫn là Bác với tâm hồn thi ca thoát khỏi phận tù đầy mà ung dung ngắm trăng. Cho dù “Trong tù không rượu cũng không hoa” không tồn tại bất kỳ dấu hiệu nào của sự sống vĩnh cửu hay niềm vui tràn thê. Bị ngăn cản bởi song sắt, Bác vẫn cảm nhận vẻ đẹp tuyệt vời của thiên nhiên qua khe cửa. Từ như vậy, ta thấy được dù chỉ là khe cửa nhưng được trăng sáng soi chiếu vào thì đó cũng chính là niềm hi vọng, ánh sáng thê kĩ soi rọi mỗi con người đang đứng trước đường cùng. Bác và vàng trăng như là đôi bạn tri kỉ, là đồng minh, bình đẳng đối thoại, vượt lên trên không gian, song sắt. Thực tại như nào, Bác không còn để tâm đến nữa, Bác hòa mình với thiên nhiên, dùng ý chí, nghị lực trò chuyện với trăng. Đây là một khung cảnh đậm chất thơ, chất họa không bị ràng buộc bởi vật chất tầm thường. Và chính người bạn trăng đó của Bác đã xóa tan đi màn đêm tăm tối của ngục tù, thấp sáng lên niềm tin và sự tự tại trong tâm hồn Người. Nhà tù kia có thể giam thân thê Bác nhưng không có cách nào trói buộc một tâm hồn thi nhân vượt mọi nghịch cảnh được.

Tôi thêm hiểu Bác Hồ là người tâm hồn thanh cao, cốt cách thuần khiết không vướng bận. Bác không chỉ chịu đựng và còn tìm kiếm vẻ đẹp, niềm vui ngay trong hoàn cảnh trở trêu nhất. Càng thêm yêu Bác ở sự phong thái ung dung, tự tin của bậc đại nhân, đại trí, không bao giờ Bác để hoàn cảnh hay lời người khác nói làm mất đi sự bình an nội tại. Tôi nhận ra rằng tin tưởng chính mình là điều chắc chắn, đừng để cuộc sống tha hóa con người mình thành người không biết yêu thương, không biết vượt khó khăn để cố gắng phấn đấu trở nên tốt hơn mỗi ngày. Đừng để bất kì điều gì tác động làm mất đi sự thuần khiết trong tâm hồn, sống cho mình, giữ vững lập trường, đừng thấy khó mà lùi về phía bóng tối u sầu. Hãy không ngừng học tập và làm theo tấm gương đạo đức Bác Hồ đã giảng dạy, không để những yếu tố tiêu cực ảnh hưởng đến tinh thần và mục tiêu cao cả của chính mình.

Chủ tịch Hồ Chí Minh, một vị lãnh tụ vĩ đại, Người không ngại gian nan, khổ cực để có thể tìm ra con đường cứu nước, thể hiện một tình yêu nước, thương dân một cách sâu sắc. Người là một học giả uyên bác nhất của Đất Nước ta thời bấy giờ. Sống và làm theo tư tưởng của Bác: “Không có gì quý hơn độc lập, tự do”. Tình yêu thương nhân dân rộng ra là tình yêu nước nhà và sự chú trọng vào giáo dục lòng yêu nước cho thế hệ trẻ là minh chứng cho lòng yêu nước vĩ đại của Người. Người có thể đau nhưng người dân của mình thì không thê. Người dùng cả thân mình chỉ để kiếm lối đi rộng mở cho quê nhà, không để hoàn cảnh tiêu điều không chế bước đi tự do đến với hạnh phúc của mình. Điều duy nhất Người mong muốn, chính là mang lại bình yên cho đất nước này, mãi mãi về sau.

Khép lại những trang thơ của “Nhật ký trong tù”. Tôi học được rất nhiều từ Bác, và tôi nhận ra dù có biến cố cuộc sống như nào hãy nhớ đến ngày mai đến vẫn đến, cơ hội vẫn sẽ hiện hữu. Việc của mình là biết nắm bắt nó tạo nó thành bước đệm cho mình, đừng để hoàn cảnh

nghiệt ngã đè nặng lên sức trẻ. Tôi nghĩ chính bản thân tôi phải biết đứng lên sau mỗi lần vấp ngã. Cảm giác đau đớn ấy sẽ qua nhanh thôi nếu tôi chịu đứng lên tiến về phía trước thay vì mãi day dứt, áy náy. Đôi khi tôi nhận ra chính tôi hay ai khác đều sẽ bị ám ảnh những điều mình chưa từng làm được ở thuở thiếu thời, bởi lẽ lúc ấy chín kiến chưa đủ đầy, niềm hi vọng mong manh vội vụt tắt, dễ nản, dễ từ bỏ ước muốn thời ấu thơ. Nhưng thông qua thơ ca của Hồ Chí Minh, tôi lại học được một tinh thần sắt thép, bền bỉ của Bác. Tuy là chốn lao tù rừng rẫy những điều đáng sợ, với Bác nó chẳng khác gì lò rèn để Bác rèn luyện chính mình trở nên mạnh mẽ dám đương đầu với mọi thử thách. Phong thái ung dung của Bác cũng để người đời sau như chúng ta học, tuy có bao nhiêu điều không ngờ phía trước thì ta đừng lo mà hãy thủ sẵn một tâm hồn kiên cường đối đầu với nó. Mọi gian nan, thử thách chỉ để thử sức bền mà thôi. Trong nơi không có ánh sáng tự do là thế, Bác vẫn làm thơ, ngâm nghĩ về thơ, viết thơ để kiếm tìm sự tự tại trong cảnh tù túng ấy. Qua đó, ta thấy rõ tinh thần học tập, phát triển của Bác là không gì có thể ngăn cản được.

Trong suốt hành trình tìm lại ánh sáng của riêng mình, tôi không hy vọng mình đi nhanh hơn ai, tôi chỉ mong mỗi bước đi thật vững chắc. Bởi một lần thất bại đã khiến tôi đánh mất cơ hội trên con đường tìm lại ánh sáng ấy. Tôi đã bỏ quên chính mình ở lại đó rất lâu, và giờ đang nỗ lực tìm lại cô gái của một ngày xưa cũ – một cô gái nhiệt huyết, tràn đầy ước vọng mai sau, người đã gục ngã ngay sau lần vấp ngã đó và tưởng chừng không còn xuất hiện trong tôi nữa. Với tôi, văn chương là điều tôi thích nhất, bởi tôi hằng mong văn chương của mình có thể chữa lành bất kì con người nào. Nhưng rồi một ngày tôi quên đi nó, quên đi niềm đam mê ấy, lâu dần cảm thụ của mình cũng tiêu tan. Cứ chấp tay lên viết những gì mình muốn viết thì câu từ không đúng như tôi từng đã hết sức trau dồi vào nó, ngược lại là những từ khô khan. Và trong khoảnh khắc lạc lối ấy, những vần thơ của Bác Hồ kính yêu đã bất ngờ trở thành ngọn hải đăng soi rọi, kéo tôi ra khỏi màn sương mờ mịt của sự tự ti và nỗi sợ hãi.

Nhờ những vần thơ ấy, tôi cảm thấy mình được tiếp sức, được Bác dìu dắt đi ra khỏi ám ảnh của sự tự ti, mà còn được Người dẫn lối tới sự tự do của hạnh phúc. Đó không chỉ là sự tự do bên ngoài mà còn là sự tự do sâu sắc từ bên trong tâm hồn, để có thể thoải mái cảm nhận cuộc đời. Và khi dần bước ra khỏi màn sương mờ mịt ấy, tôi càng thấm thía câu nói của Bác: “Không có gì quý hơn độc lập, tự do”. Vỡ lẽ, một con người sống không có đức tin, thì chắc chắn sẽ thiếu đức tính. Ngay cả trong tập thơ “Nhật ký trong tù”, Bác cũng đã gửi gắm khát vọng mãnh liệt về sự tự do, độc lập và niềm tin vào những ý tưởng lớn lao của con người, đặc biệt qua bài “Chiết Tự”. Sau cùng, tôi sẽ mang theo điều ấy trên con đường của mình: sống tử tế, sống trách nhiệm, sống như một người trẻ biết ơn và biết cố gắng – như Bác từng mong.